

det handler om den problematik, som jeg flere gange har trukket frem om det fælles forsvarssamarbejde og vores forbehold på det område. Finder Det Radikale Venstre overhovedet ikke, at hvis man laver en model, der siger, at EU kan lave fælles aktioner eller kan få Vestunionen til at lave fælles aktioner, hvor Danmark, som et land, der ønsker at stå uden for de fælles aktioner, alligevel skal betale og er politisk forpligtet til at være solidarisk, at det berører et af vores forbehold, og finder Det Radikale Venstre ikke grund til klart at melde ud, om man er tilhænger eller modstander af en sådan model? Det er det andet spørgsmål, som jeg gerne vil have svar på.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er sådan set glad for det spørgsmål, som hr. Keld Albrechtsen stillede til mig om asylpolitikken, for jeg synes, det rører ved noget meget væsentligt, når vi diskuterer samarbejdet mellem de europæiske lande – og jeg siger udtrykkeligt ikke EU-landene, men mellem de europæiske lande.

Vi har i f.eks. Europarådet et tæt samarbejde mellem en lang række demokratiske lande i Europa, som ønsker at få ensartede regler på nogle af de områder, hvor de er grundlæggende enige. Det er for eksempel alle de lande, der har underskrevet flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som siger: Lad os dog få nogle regler, så vi behandler asylsøgere, der har bestemte vilkår, ens.

Det er utilfredsstillende, og det er retssikkerhedsmæssigt dybt betænkeligt, at en kvinde, der er flygtet fra Bosnien, som står alene med sine to børn i Rostock, og som kan tage en færge nordpå, bliver afvist i Sverige, men får asyl i Danmark. Det er ikke tilfredsstillende.

Det har sådan set ikke noget med EU at gøre, men det har noget at gøre med, at de europæiske lande ikke samarbejder om, hvilke grupper der skal have hvilken behandling i de forskellige landes asylsystemer. Jeg mener, det må være til almindelig glæde for flygtningearbejdet, at der er nogenlunde ensartede regler i de forskellige lande. Ellers er det dybt betænkeligt, at personer, som har nøjagtigt ens vilkår, i øvrigt bliver behandlet meget forskelligt afhængigt af, hvilket land de tilfældigvis er kommet til på deres vej væk fra urocentrene.

Så vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl, at jeg ikke har noget som helst ønske om at begrænse

Folketingets debatter om denne regeringskonference. Jeg har ikke nogen ønsker om at begrænse mulighederne for at fremsætte dagsordener, men jeg forbeholder mig selvfølgelig min ret til at tage stilling til den enkelte dagsorden den dag, den foreligger, og ikke på forhånd.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg tillader mig her en sen fredag eftermiddag at sige, at jeg synes, at den diskussion om at røre ved de danske forbehold er en forkvaklet diskussion. Jamen hvad er det? Man har allerede i den forstand berørt danske forbehold, hvis man tror, at det ligger i, at man har diskuteret et emne ved de forberedende møder, som er omfattet af et dansk forbehold. Man *har* jo diskuteret unionsborgerskab, men det er jo ikke sådan, »berøre danske forbehold« skal opfattes.

Det, der er afgørende, er, at de danske forbehold ikke kan ændre på regeringskonferencen. De danske forbehold står fast, indtil danskerne skifter mening. Vi har selvfølgelig accepteret i Edinburgh, at man kan gå videre på de områder, hvor vi har forbehold. Skulle vi så sidde på regeringskonferencen og sige: I må ikke berøre et område, I gerne vil gå videre på, for vi har altså et forbehold? Der kan selvfølgelig ske ændringer på de områder, hvor danskerne har forbehold, bare ikke for Danmark.

Når de så laver de ændringer, hvis de gør det, så må vi jo bagefter tage stilling til, om det får et flertal i Folketinget for på et senere tidspunkt at sige: Jamen så må vi igen tage stilling til det danske forbehold på det her område. Og det er ingen automatisk følge af, at man træffer en beslutning på regeringskonferencen. Vi har tilladt de andre at gøre det, og så ville det da være underligt at komme og sige, at det måtte de ikke diskutere.

Så hvis man bruger ordene, at man berører de danske undtagelser, på den måde som jeg forstår Enhedslisten bl.a. bruger dem, nemlig ved overhovedet at diskutere emner, der er omfattet i de danske undtagelser, så er det en forkvaklet diskussion. Hvis man bruger ordet berøre som ordet ændre, altså at man vil ændre de danske forbehold på regeringskonferencen, så har regeringen fuldstændig ret, for det kan man ikke gøre på regeringskonferencen. Det kan kun den danske befolkning.

Jeg synes, det skal skæres ud i pap, for hvis jeg ikke gør det, så bliver hele europadebatten hele det næste år kørt fuldstændig af sporet med